

taller de creació

TRES CONTES SUBVERSIUS

Jorge Garralda. Buenos Aires, 5 d'agost de 1947. Llicenciat en medicina per la Universitat de Buenos Aires; metge pediatre per la Universitat Autònoma de Barcelona; llicenciat en filologia espanyola per la UAB. Viu a Girona des de 1977, és coautor —amb Carlos Jorge i Nadine Garralda— dels poemaris *Entre ustedes y nosotros, tots plegats* i *Testimonis indefensos*. Com a rapsode ha fet ja alguns recitals en diferents centres culturals de les comarques Girona i Barcelona, tant en solitari com formant part del grup Dinosauros. El 23 de novembre va debutar amb el seu nou grup Quatre del Llop, en el cafè-llibreria Context, amb el recital «Inventari de tardor». Des de 1981 viu a Cassà de la Selva.

Retrat d'un dubte a la sorra

S'asseu així a la sorra, com ara. Té una bella-sa llunyana i distinta de bruses matisades de verd marí i canyella afable, de texans acostumats i esclops; també té el migdia del dimarts, quan coincideixo amb ella des de la meua taula, en el pati d'El Mirador, a la fi de novembre. La noia del rodet vermellós no coincideix amb mi. Només amb el moment. S'asseu amb les cames doblegades, creuades, obertes, embruixada pel mar, amb els colzes recolzats en els seus genolls i el rostre una mica enfonsat entre les mans. A mi em deixa el seu perfil dret, per imaginar-me-la. L'he imaginada una deessa índia perduda, una impressió que ve a invocar Mart pel retorn del seu heroi. També l'he somiada: una matinada va ser Helena d'Esparta en una riba egea, i El Mirador va ser un temple; però jo no vaig ser Paris, jo no la vaig raptar. La vaig descobrir a principi de setembre, quan comencen a esfumar-se els devoradors del sol. I després ens vam quedar sols amb el migdia marcià: jo amb ella, ella suspesa en la marea, un parell de conyacs, tres o quatre pipes. Des de llavors no puc evi-

tar-la. Tampoc no puc pintar-la, segrestar-la en una tela; potser els traços i els tons per captar el caràcter del dubte em són desconeguts, o els posseeixo i la sola idea de retenir-la es torna contra aquest poder, i ho enfosqueix com si en la noia, en el seu cos i ànima, en el seu enigma, hi hagués la fi de la meua recerca: una altra llum o l'altre costat, el seu coll. Sento un desig tot just reprimible de recolzar els meus dits sobre la seva espatlla, tocar una mica de vida que transcendeixi la seva incessant forma, percebre-ho i pintar-ho, materialitzar per sempre aquest moment inefable, aquest dubte a la sorra. Però quan tanco els ulls —com ara— puc suposar escenes, desenllaços; puc, per exemple, veure una taca blanca que sura, empenya per les ones de la tardor, i a mesura que s'acosta s'expandeix en braços i cames. Els seus gestos semblen febles, agònics, tot i que permeten que apunti un bell cap ennegrit; la taca de seguida s'aquieta, torna a surar i es deixa dur fins a la platja. Després de l'escuma vol gatejar, però la camisa i els pantalons pàl·lids es desplomen, potser per a la noia inaprehensible

> **Il·lustracions: Lluís Puigbert Punset**, Figueres, 1968. Il·lustrador i dissenyador gràfic. Combina el disseny amb el dibuix humorístic i la il·lustració. Col·labora amb una vinyeta satírica al diari *El Punt* des de l'any 2000, i amb la tira «Gat i Gos» al *Setmanari de l'Alt Empordà* des del 1996. Ubicat a Figueres, l'estudi Sid, amb Puigbert al capdavant, ha exportat dissenys i dibuixos per a les pantalles del musical aeri *Dreamings* al circuit de Motegi (Japó), per a la promoció dels World Games a Duisburg (Alemanya), per al Museu Olímpic de Lausana (Suïssa) i per als campionats de paracaigudisme a Lahti (Finlàndia), entre d'altres llocs.

que s'ha acostat i assegut al costat d'ell; i amb el bell cap ennegrit a la seva falda li lleva una finíssima alga verda dels cabells, li acaricia el front, els pòmuls, enfonsa una mà plena de sol en la barba espessa, i amb el seu perfil gairebé tocant-li la boca es deixa anar el rodet, com per besar-li un secret des de l'altre costat

del teló de la seva cabellera vermellosa, fins que obro els ulls i tot es desfà en sorra menuda, en unes quantes gavines que busquen per la platja buida.

Jorge Garralda.

(Original en castellà, traduït per Dani Vivern).

Fem-ho fàcil!

Mentre abaixa la reixa del restaurant —avui plega a les sis tocadres— li sona el mòbil: és la seva dona, que li diu que passi pel súper a comprar una dotzena d'ous, i també iogurts, fruita i un pot gros de detergent per a la roba, que hi havia d'anar jo però l'Aniol no es troba bé i fa una horeta

que s'ha adormit al sofà. Al cap d'un quart és davant la lleixa dels ous: mitjans, grossos, supergrossos. Hosti, ja hi som! Mida dels ous? Agafo la ela, que no tinc ganes de pensar. Anem pel detergent: sabó de Marsella, roba blanca, roba de color, amb partícules d'oxigen actiu, amb efecte lleixiu, suavitzant incorporat...